

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717202264
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5717202264.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Obec Kláštor pod Znievom, so sídlom M. Čulena 181/50, 038 43 Kláštor pod Znievom, IČO: 00 316 733, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Danielom Janšom, advokátom, so sídlom Q. A. X, XXX XX F. F., proti žalovanému: Mestský urbársky spolok pozemkové spoločenstvo Kláštor pod Znievom, so sídlom A. Moyzesa 45, 038 43 Kláštor pod Znievom, IČO: 17 066 646, zastúpenému právnou zástupkyňou Mgr. Martinou Chorváthovou, advokátkou, so sídlom E., v konaní o zaplatenie 17.500,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/29/2017-390 zo dňa 12. júna 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/29/2017-404 zo dňa 18.8.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/29/2017-390 zo dňa 12. júna 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/29/2017-404 zo dňa 18.8.2020 p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi právo na 100% náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Okresný súd vo veci dňa 19.6.2017 rozhodol platobným rozkazom, voči ktorému žalovaný podal odpor.

3. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 137 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) okresný súd žalobu zamietol.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca uplatňoval v tomto konaní žalobou na plnenie nárok na zaplatenie sumy 7.500,- Eur voči žalovanému, pričom svoj nárok odvodzoval od skutočnosti, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXX k.ú. V. T. A. pod B č. 318 v podiele 77200/415200, pričom na Valnom zhromaždení (ďalej aj len „VZ“) žalovaného 22.2.2014 bolo rozhodnuté, že na jeden podiel bude vyplatených 25,- Eur ako prerozdelenie zisku za rok 2013, jemu však bola vyplatená len suma pripadajúca na 72 podielov a suma pripadajúca na 700 podielov mu uhradená nebola. Žalobca namietal, že okresný súd nie je oprávnený v tomto konaní riešiť ako otázku prejudiciálnu, otázku jeho vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti v podiele ním tvrdenom.

5. Okresný súd rozdielne od žalobcu však zdôraznil, že je nevyhnutné, aby okresný súd v tomto konaní riešil práve otázku vlastníctva žalobcu k nehnuteľnostiam v podieloch ako on tvrdí, pretože suma, ktorej zaplata sa dožaduje sa odvíja práve od veľkosti jeho podielu na uvedených nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXX k.ú. V. Žaloba na plnenie má vždy prednosť pred určovacou žalobou, v rámci ktorej žaloby na plnenie súd je oprávnený riešiť ako otázku prejudiciálnu otázku vlastníctva. Žalobca svoje právo na sporných 700 podielov na nehnuteľnosti odvíjal od skutočnosti, že je riadnym, nerušeným a dobromyseľným držiteľom a vlastníkom tohto podielu už viac ako 10 rokov, tj. dlhšiu dobu než je zákonom stanovená doba na vydržanie v prípade nehnuteľností. Ak teda odvodzoval žalobca svoje vlastnícke práve od vydržania, tak musel tvrdiť a súčasne preukázať, že splnil všetky podmienky vydržania, a to existenciu spôsobilého subjektu a spôsobilého predmetu držby, dobromyseľnosť jeho ako vydržateľa, oprávnená držba v danom prípade 10 rokov, pretože ide o nehnuteľnosť a uplynutie tejto vydržacej doby. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť a oprávnenosť držby, pri dobromyseľnej držbe sa predpokladá dobrá viera držiteľa, v danom prípade žalobcu, o tom, že so zreteľom na všetky okolnosti je oprávneným držiteľom veci. To či je držiteľ dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami. Pri hodnotení dobrej viery je vždy nevyhnutné brať do úvahy, či držiteľ nemal, resp. nemohol mať, pri bežnej opatrnosti, ktorú je možné od každého požadovať vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu, po celú dobu držby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že na samotnom LV č. XXX, k.ú. V. vyplýva titul nadobudnutia vlastníka Obce Kláštor pod Znievom v podiele 77200/415200 z PK-VL 285 pod B 10. V pozemkovoknižnej vložke 285 je na strane A - majetková podstata, o.i. evidovaný pod B r.č. 5 podiel 72/4152-in k spoločnému urbáskemu lesu zapísanému v PKV 378. Na strane B - vlastníctvo je pod B r.č. 10 evidovaný vlastníci Obec Kláštor pod Znievom so spoluvlastníckym podielom 1/1-ina, titulom nadobudnutia Č-D 384/1930 kúpno predajná zmluva zo dňa 25.9.1930 a následne toto vlastnícke právo ako vyplýva z B r.č. 12 na základe Nariadenia vlády č. 1100/1953 Zb. a Vyhlášky MF č. 127/57 Úv bolo vlastnícke právo vpísané v prospech Československého štátu - MNV v Kláštore pod Znievom v celku 1/1. Teda spoluvlastnícky podiel k spoločnému urbáskemu lesu zapísanému v PKV 378 evidovaný v PKV 285 predstavuje podiel v časti B - vlastníctvo z podielu uvedeného na str. A, tzn. že podiel 1/1 z podielu 72/4152-in je 72/4152-in. Z uvedeného LV č. XXX vzhľadom na titul nadobudnutia v tomto LV uvádzaný, a to PKV 285 je zrejme, že Obec Kláštor pod Znievom nemohla byť v dobrej viere, že jej patrí podiel v takom rozsahu, aký je v skutočnosti zapísaný na LV č. XXX. Obci Kláštor pod Znievom, ktorej právne povedomie musí byť vyššie než právne povedomie bežného občana muselo byť zrejme, že pri zápise podielu do LV č. XXX došlo k písárskej chybe. Obec teda nemohla byť dobromyseľným držiteľom spoluvlastníckeho podielu v takom rozsahu, aký je zapísaný na LV. Naviac, žalovaný tvrdil, že žalobca od založenia Urbárskeho spoločenstva nikdy neuplatňoval podiely na zisku, ktoré by zodpovedali zapísanej výške podielu na LV. „Žalobca toto tvrdenie nepoprel.“ Táto skutočnosť, že podiel na zisku v podiele zapísanom na LV č. XXX žalobca nikdy neuplatňoval, vyplývala aj z čestného prehlásenia Y. Y. Q., bývalého starostu Obce Kláštor pod Znievom v období rokov 2007-2015. „Ak žalobca argumentoval tým, že z podielu ktorý je zapísaný na LV č. XXX mu prislúchali hlasovacie práva na VZ, ktoré aj reálne využíval tak žalobca túto skutočnosť nijako nepreukázal.“ Okresný súd „dospel k presvedčeniu, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k spornému podielu vydržaním. Preukázané v konaní bolo, bez akýchkoľvek pochybností, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností v k.ú. V. zapísaných na LV č. XXX len v podiele 72/4152-in a ako sám žalobca v žalobe tvrdí, suma 1.800,- Eur pripadajúca na 72 podielov mu vyplatená bola. Zvyšná časť prislúchajúca na 700 podielov mu vyplatená nebola a keďže žalobca nepreukázal, že je vlastníkom týchto podielov tak z tohto dôvodu bola žaloba zamietnutá.“ O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP, pretože podľa neho okresný súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z nasledovných dôvodov.

8. V odvolaní žalobca uviedol, že okresný súd nebol oprávnený skúmať a riešiť prejudiciálnu otázku vlastníctva žalobcu k predmetnej spoločnej nehnuteľnosti. Skutočnosť, že okresný súd namiesto vecného a rýchleho rozhodnutia vo veci samej začal skúmať oprávnenosť vlastníckeho práva žalobcu je nezákonným postupom okresného súdu, a to z dôvodu, „...že v tejto veci už bolo právoplatne rozhodnuté (čiastočné porušenie zásady res iudicata, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 24.01.2018 sp.zn. 5C/1/2017, ktorý bol potvrdený Rozsudkom Krajského súdu Žilina o dňa 27.06.2018 sp.zn. 7Co/113/2018) vo vzťahu k žalovanému a rovnako vo veci vlastníckeho práva tretích osôb je vedený zatiaľ neskončený právny spor, k dnešnému dňu vo fáze odvolacieho konania na Krajskom súde v Žiline, nakoľko Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10C/9/2019-280 bol napadnutý odvolaním.“ Právne relevantnou však podľa žalobcu ostáva len skutočnosť, že okresný súd nemal oprávnenie riešiť túto prejudiciálnu otázku, nakoľko ona ňou expressis verbis ani nie je, lebo je zjavné a to už z vyjadrení samotného žalovaného, že hoci vlastnícke právo k predmetným podielom na spoločnej nehnuteľnosti by aj bolo sporné, žalovaný nie je a nikdy nebol ich vlastníkom. Z tohto pohľadu sa javilo žalobcovi ako absolútne evidentné, že podiel na zisku žalovaného pripadajúci na predmetné podiely na spoločnej nehnuteľnosti musí byť vyplatený žalobcovi ako vlastníkovi zapísanému na príslušnom liste vlastníctva, nakoľko inak by dochádzalo a neustále aj dochádza k bezdôvodnému obohacovaniu sa žalovaného, ktorý dokonca z týchto finančných prostriedkov hradí aj svojho právneho zástupcu.

9. Žalobca nesúhlasil s okresným súdom, mal za to, že okresný súd akoby odobril postup žalovaného obohacovať sa na úkor žalobcu, a to evidentne a zjavne, nakoľko sám žalovaný uviedol, že nemá žiadnu finančnú rezervu a ani tieto prostriedky neeviduje v účtovníctve, ale každoročne ich míňa a spotrebuje na potreby a výdavky, ktoré sám uzná za vhodné. Nemožno sa podľa žalobcu čudovať svedectvu podpredsedu žalovaného U., ktorý sa všemožne snaží o odvrátenie povinnosti uhradiť nie len túto pohľadávku, ale aj akúkoľvek výplatu podielov na zisku za ostatné hospodárske roky, „nakoľko by to mohlo byť pre žalovaného finančne mimoriadne náročné a zrejme by už neostalo na odmeny, ktoré si každoročne členovia výboru žalovaného vyplácajú.“

10. Len pre úplnosť poukázal odvolateľ na to, že prvostupňový súd pripustil dôkaz výsluch svedka p. Y. Y. Q., ktorý však na pojednávaní, na podnet žalovaného zmenil na prečítanie jeho čestného vyhlásenia. Tento postup nepovažoval za nezákonný, nakoľko nebolo možné svedkovi kľásť otázky a ani ho konfrontovať so skutočnosťou, že bol právoplatne odsúdený za majetkový trestný čin (rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 3T/167/2015), ktorý spáchal ako starosta obce Kláštor pod Znievom.

11. V odvolaní žalobca uviedol, že konanie okresného súdu považoval za nezákonné aj s ohľadom na skutočnosť, že jeho tvrdenie o nevyhnutnosti riešenia prejudiciálnej otázky vzhľadom na výšku uplatneného nároku je len právnym alibizmom, a teda akousi barličkou, ako preklenúť, či preniesť sa do roviny žaloby na plnenie, nakoľko podanou a zamietnutou žalobou na určenie, či tu právo je alebo nie je (rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 24.01.2018 sp.zn. 5C/1/2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Žilina o dňa 27.06.2018 sp.zn. 7Co/113/2018) už žalovaný svoje právo skonsumoval. Právnu zásadu, že žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou o určenie, nie je možné prispôbiť a ohnúť tak ako to učinil prvostupňový súd, že konal a rozhodol s vedomím, že nakoľko žalovaný bol v konaní o určenie neúspešný (rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 24.01.2018 sp.zn. 5C/1/2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Žilina o dňa 27.06.2018 sp.zn. 7Co/113/2018) konal tak, že nebral ohľad na právne postavenie procesných strán a v podstate rozhodol, ohnutím vyššie uvedenej zásady, tak že prostredníctvom prejudiciálnej otázky v podstate otočil pozíciu žalovaného so žalobcom. Podľa žalobcu jediný prípad, kedy by sa dala posudzovať prejudiciálna otázka v tomto alebo podobnom prípade, by nastal, ak by žalobcom na plnenie bol Mestský urbársky spolok, poz. spol. Kláštor pod Znievom a žalovaným Obec Kláštor pod Znievom. „Neopomenuteľný je aj fakt, že žalobca je obec a teda orgán verejnej správy, ktorý je povinný konať podľa zákona č. 138/1991 Zb. v platnom znení a teda akákoľvek nečinnosť žalobcu by mohla mať trestno-právne následky aj voči osobám, ktoré v jeho mene konajú, lebo by mohlo dôjsť k porušeniu povinností pri správe cudzieho majetku, ak by neboli podniknuté všetky možné a relevantné právne kroky na ochranu práv žalobcu. A teda žalobca, bol po zvážení všetkých okolností platnými právnymi ustanoveniami právneho poriadku SR donútený konať, tak aby neopomenul svoje zákonné povinnosti a domáhať sa svojho nároku na súde po márnej snahe o dobrovoľné splnenie povinnosti zo strany žalovaného a len z opatrnosti tiež uvádzame, že z dôvodov podľa ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. v platnom znení bol zmier v tejto veci je ex lege takmer vylúčený. V kontexte zákonnosti upozorňujeme, že prvostupňový súd neprihliadol na ustanovenia zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach, ktorý ako lex specialis upravuje

práva a povinnosti členov pozemkových spoločenstiev a ignoroval najmä ustanovenia § 9 ods. 4 a § 15 ods. 1.“

12. Žalobca v odvolaní uviedol, že okresný súd mal žalobe vyhovieť. „Tento postup, by následne donútil žalovaného plniť si voči žalobcovi povinnosť výplaty podielov na zisku prislúchajúce k predmetným podielom na spoločnej nehnuteľnosti a nemohol by sa tak naďalej neoprávnene obohacovať. Tento postup, by prirodzene umožnil a zrejme aj donútil aj tretie osoby (potencionálnych skutočných spoluvlastníkov podielov a Slovenský pozemkový fond), aby si následne uplatnili svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia u žalobcu, čo by viedlo k reálnemu vyriešeniu situácie nastoleniu bezchybného právneho stavu.“ Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že ak žalobca žiadal podiel na zisku z hospodárenia na spoločnej nehnuteľnosti, teda chce ako vlastník brať úžitky z veci, je teda nevyhnutné, aby vlastníkom aj skutočne bol. Žalobca je ako vlastník podielu zapísaný na LV XXX, v kat. území V., ktorý údaj sa považuje za pravdivý, kým sa nepreukáže opak. Žalovaný preukázal, že „žalobca na základe kúpnej zmluvy nadobudol len podiel 72/4152-ín a žalobca žiadnym iným spôsobom nepreukázal nadobudnutie vyššie podielu, pričom podiel na zisku z hospodárenia na spoločnej nehnuteľnosti zodpovedajúci podielu, ktorý žalobca riadne nadobudol mu bol aj riadne a včas uhradený. Žalobca v konaní namietal, že vlastnícke právo k podielu 700/4152-ín zo spoločnej nehnuteľnosti mal nadobudnúť vydržaním. Takto ale vlastnícke právo nenadobudol, nakoľko nie s splnené zákonné podmienky pre takéto nadobudnutie. Žalobca si vždy musel byť vedomý, že nadobudol len vlastnícke právo k podielu 72/4152-ín, teda nikdy sa nemohol oprávnene domnievať, že je skutočným vlastníkom podielu 700/4152-ín. Žalobca nikdy nepoberal úžitky z uvedeného podielu na spoločnej nehnuteľnosti, ale len z podielu 72/4152-ín. Uvedenú skutočnosť žalobca ani nenamietal a v konaní to bolo preukázané i čestným prehlásením svedka Y., bývalého starostu obce Kláštor pod Znievom. Žalobca namietal, že súd v tomto konaní nemal skúmať, či je žalobca vlastníkom podielov 700/4152-ín zo spoločnej nehnuteľnosti, nakoľko o tej otázke už bolo rozhodované v konaniach Okresného súdu Martin sp.zn. 5C 1/2017 a 10C 10/2019 a takéto konanie považuje za porušenie zásady res iudicata. V konaní Okresného súdu Martin sp.zn. 5C 1/2017 bol žalobcom Mestský urbársky spolok, pozemkové spoločenstvo, so sídlom Kláštor pod Znievom proti žalovanému Obec Kláštor pod Znievom, kde žalobca žiadal určiť, že Obec Kláštor pod Znievom nie je vlastníkom podielov 700/4152-ín zo spoločnej nehnuteľnosti, pričom súd návrh zamietol, vec je právoplatne skončená. Dôvodom pre takéto rozhodnutie bola tá skutočnosť, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby, teda nie je možné konštatovať, že v uvedenej veci sa taktiež rozhodovalo o vlastníckom práve žalobcu k sporným podielom a teda nemožno skonštatovať, že súd sa v tomto konaní nemal touto otázkou zaoberať. Čo sa týka výsluchu svedka Y., jeho výsluch navrhol žalovaný nie žalobca a jeho výsluch sa dotýkal len otázky či obci za jeho funkčné obdobie starostu boli vyplácané podiely zo zisku za sporný podiel na spoločnej nehnuteľnosti a to s ohľadom na posúdenie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním zo strany žalobcu. Uvedenú skutočnosť je možné ale vyhodnotiť i bez vykonania uvedeného dôkazu, nakoľko ako som už vyššie uviedla, nie je možné u žalovaného uvažovať o tom, že sa v dobrej viere mohol domnievať, že sporné podiely sú jeho vlastníctvom. Žalobca uvádza, že svedka mal v úmysle konfrontovať so skutočnosťou, že bol právoplatne odsúdený za majetkový trestný čin v čase, keď bol starostom obce. Nerozumiem ako uvedená otázka súvisí s predmetom sporu. A podotýkam, že ani žalobca netvrdí ani v tomto ani v iných konaniach, že by mu v minulosti za sporný podiel v spoločnej nehnuteľnosti žalovaný vyplácal podiely na zisku. Žalobca ďalej tvrdí, že žalovaný sa bráni vyplateniu uvedených finančných prostriedkov, nakoľko nemá finančnú rezervu na ich vyplatenie. Toto je vnútorná záležitosť žalovaného a otázka nie je relevantná v tomto konaní. Ak by súd určil, že žalovaný je povinný finančné prostriedky vyplatiť, tieto by uhradil, nakoľko každoročne produkuje zisk z hospodárenia“ (č.l. 427 rub spisu). „Žaloba uvádza, že ako orgán verejnej správy je povinný takúto žalobu podať, nakoľko má povinnosť chrániť majetkové záujmy obce. Žaloba je povinný počítať si tak, aby chránil práva a majetkové záujmy obce, ale uvedené je nutné chápať v kontexte skutočností a faktov. Ak žalovaný má riadne preukázané, že nie je skutočným vlastníkom podielu z nehnuteľnosti, je nezmyselné domáhať sa vlastníckych práv na súde a vyvolávať tak spory“ (č.l. 428 spisu).

14. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne k momentu rozhodovania odvolacieho súdu nevyjadril (výzva č.l. 433 a doručienka č.l. 436 spisu).

15. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

16. Primárne krajský súd uvádza, že na základe rozsahu dôvodov odvolania žalobcu zo dňa 3.9.2020 v tejto odvolacej právnej veci postupoval v zmysle § 382 CSP, keď vyzval tak žalobcu, ako aj žalovaného prostredníctvom ich právnych zástupcov, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy vyjadrili k možnosti aplikácie § 9 ods. 4, § 15 ods. 1 zák. č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach a § 70 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon) na okresným súdom zistený skutkový stav, ktorá zákonná úprava nebola aplikovaná súdom prvej inštancie. Tiež boli oboznámení s tým, že v prípade, že túto možnosť danú odvolacím súdom niektorá zo sporových strán nevyužije v súdom stanovenej lehote, uvedené nie je prekážkou pre ďalšie konanie krajského súdu ako súdu odvolacieho.

17. Žalobca na výzvu krajského súdu zo dňa 24.09.2021, uviedol, že je podľa neho scestné, aby odobril postup žalovaného, obohacovať sa na úkor žalobcu, a to evidentne a zjavne, nakoľko sám žalovaný uviedol, že nemá žiadnu finančnú rezervu a ani tieto prostriedky neevduje v účtovníctve, ale každoročne ich míňa a spotrebuje na potreby a výdavky, ktoré sám uzná za vhodné. Žalobca je obec a teda orgán verejnej správy, ktorý je povinný konať podľa zákona č. 138/1991 Zb. v platnom znení a teda akákoľvek nečinnosť žalobcu by mohla mať trestno-právne následky aj voči osobám, ktoré v jeho mene konajú, lebo by mohlo dôjsť k porušeniu povinností pri správe cudzieho majetku, ak by neboli podniknuté všetky možné a relevantné právne kroky na ochranu práv žalobcu. A teda žalobca, bol po zvážení všetkých okolností platnými právnymi ustanoveniami právneho poriadku SR donútený konať, tak aby neopomenul svoje zákonné povinnosti a domáhať sa svojho nároku na súde po márnej snahe o dobrovoľné splnenie povinnosti zo strany žalovaného a len z opatrnosti tiež uviedol, že z dôvodov podľa ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. v platnom znení bol zmier v tejto veci je ex lége takmer vylúčený. Zákon o majetku obcí neumožňuje, aby sa obec správala inak, než tak, že sa bude svojich nárokov domáhať, nakoľko v rozhodnom období bola v písaná ako vlastníč podielov a teda je povinná sa domáhať plnení, ktoré z nich vyplývajú. Obec sa nijako nebráni a ani sa nebránila, prípadnej žiadosti resp. inému právnemu nároku, ktorý by bol voči nej vznesený zo strany skutočných vlastníkov daných podielov prípadne Slovenského pozemkového fondu. Obec však nemôže tolerovať skutočnosť, že žalovaný si finančné prostriedky pripadajúce na spoluvlastnícky podiel, ktorého je obec formálnym vlastníkom, prisvojuje a tým sa dlhodobo bezdôvodne obohacuje na jej úkor. Prvostupňový súd neprihliadol na ustanovenia zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach, ktorý ako lex specialis upravuje práva a povinnosti členov pozemkových spoločností a ignoroval najmä ustanovenia § 9 ods. 4 a § 15 ods. 1, tieto ustanovenia presne stanovujú, že pozemkové spoločstvo je povinné rešpektovať stav katastra nehnuteľností a to až do momentu, kým sa nepreukáže opak. Citoval zo zákona č. 162/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Prvostupňový súd, mal uznať nárok žalobcu v celom rozsahu a žalobe vyhovieť. Tento postup, by následne donútil žalovaného plniť si voči žalobcovi povinnosť výplaty podielov na zisku prislúchajúce k predmetným podielom na spoločnej nehnuteľnosti a nemohol by sa tak naďalej neoprávnene obohacovať. Tento postup, by prirodzene umožnil a zrejme aj donútil aj tretie osoby (potencionálnych skutočných spoluvlastníkov podielov a Slovenský pozemkový fond), aby si následne uplatnili svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia u žalobcu, čo by viedlo k reálnemu vyriešeniu situácie nastoleniu bezchybného právneho stavu.

18. Žalovaný vo vyjadrení k výzve krajského súdu v zmysle § 382 citoval § 9 ods. 4 zák. č. 9/2013 o pozemkových spoločnostiach, § 70 ods. 1 zák. č. 97/2013 o pozemkových spoločnostiach a § 70 ods. 1, 2 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam. Člen pozemkového spoločstva sa zúčastňuje na rozhodovaní spoločstva počtom hlasov podľa pomeru podielov všetkých členov spoločstva. V Mestskom urbárskom spolku, pozemkové spoločstvo, so sídlom Kláštor pod Znievom, jeden hlas zodpovedá jednému dielu na spoločnej nehnuteľnosti. Žalobca nikdy na valných zhromaždeniach žalovaného s počtom hlasov podľa podielu zapísaného na LV nehlasoval, hlasoval len podľa podielu 72/4152-ín. Žalobca na pojednávaní však tvrdil opak. Je pravdou, že podľa § 70 Katastrálneho zákona údaje katastra sa považujú za hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak. Mal za to, že v čase podania žaloby bol žalobca podľa LV XXX kat. územie V. vlastníkom podielu 772,4152-ín zo spoločnej nehnuteľnosti. Tento údaj nie je

pravdivý, vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 10C 9/2019 a rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 5C 4/2021 ale s dôrazom na skutočnosť, že v konaní sa preukázal opak. Žalovaný predložil PKV 285, kat. územie V., z ktorej vyplýva, že žalobca nadobudol len podiel 72,4152-in na základe kúpnej zmluvy zo dňa 3.9.1929. Prvostupňový súd poskytol žalobcovi lehotu na preukázanie svojho vlastníckeho práva, tento nepredložil žiadny dôkaz. Žalobca si musel byť vedomý, že nadobudol kúpou len podiel 72/4152-in. Prehlásenie bývalého starostu obce potvrdzuje, že žalobca si bol vedomý, že nie je skutočným vlastníkom podielu 700/4152-in, nakoľko si ani podiel na zisku spoločenstva, zodpovedajúci uvedenému podielu neuplatňoval. V konaní bolo preukázané, že žalobca nie je vlastníkom podielu, a preto sa takýmto podielom nemôže ani zúčastňovať na výkone práv a povinností, ako člen spoločenstva. Jeho žaloba o uhradenie podielu zo zisku z hospodárenia spoločenstva zodpovedajúca podielu 700/4152-in je nedôvodná. Prvostupňový súd postupoval správne, keď ako prejudiciálnu otázku v konaní riešil otázku vlastníckeho práva k uvedenému podielu, nakoľko len skutočný vlastník má právo podieľať sa na úžitkoch z veci.

19. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu a je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti a dá odpoveď na kľúčovú odvolaciu argumentáciu.

23. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/37/2021-512 zo dňa 25.10.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

24. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení a ani žalobcovi nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov. V konečnom dôsledku právo žalobcu na označovanie, navrhovanie dôkazov bolo žalobcom zrealizované, uplatnené, avšak je potrebné zvýrazniť, že v konečnom dôsledku je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je postupom, ktorým

by malo byť porušené právo na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane (§ 185 ods. 1 CSP). Nevykonaním dôkazu označeného žalobcom preto okresný súd takýmto postupom nevyklúčil žalobcu z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu CSP priznáva. Vadou konania sa rozumie len taký závadný procesný postup, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. K takejto vade konania pred okresným súdom v spôsobe vykonávania, resp. nevykonávania dôkazov označených žalobcom nedošlo, pretože žalobca svoje právo v navrhovaní dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnil, ktoré právo žalobcu nie je možné zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, prípadne nevykoná.

25. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalobcu, vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, ešte odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa, ktoré v sebe zahŕňajú kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

26. V odvolaní žalobca uviedol, že okresný súd nebol oprávnený skúmať a riešiť prejudiciálnu otázku vlastníctva žalobcu k predmetnej spoločnej nehnuteľnosti. S uvedenou odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Vzhľadom na charakter uplatneného nároku žalobcom žalobou a na skutočnosti z nej vyplývajúce, ako i na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a z neho vyplývajúce všetky posudzované dôkazy s dôrazom na tie listinné, tak ako sú presne špecifikované v napadnutom rozsudku okresného súdu, a to osobitne ods. 13., 14., 15., 17., 18., 19., 20. (ktoré žalobca nevyvrátil) a následne prijaté závery okresným súdom, bolo podľa odvolacieho súdu namieste, aby okresný súd vyhodnocoval predmetnú prejudiciálnu otázku.

27. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, „...že v tejto veci už bolo právoplatne rozhodnuté (čiastočné porušenie zásady res iudicata, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 24.01.2018 sp.zn. 5C/1/2017, ktorý bol potvrdený Rozsudkom Krajského súdu Žilina o dňa 27.06.2018 sp.zn. 7Co/113/2018) vo vzťahu k žalovanému a rovnako vo veci vlastníckeho práva tretích osôb je vedený zatiaľ neskončený právny spor, k dnešnému dňu vo fáze odvolacieho konania na Krajskom súde v Žiline, nakoľko Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10C/9/2019-280 bol napadnutý odvolaním“ po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že nemohol túto námietku vyhodnotiť ako relevantnú vo vzťahu ku záverom okresného súdu. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že v konaní vedenom pod sp.zn. 7Co/113/2018 Krajským súdom v Žiline rozsudkom zo dňa 27. júna 2018, ktorým bolo rozhodované o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 5C/1/2017-91 zo dňa 24. januára 2018 odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie, s odôvodnením, že „Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši. Pojem „naliehavý právny záujem“ možno týmto spôsobom vykladať aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016“ (č.l. 308 spisu). „Keďže nezistil existenciu naliehavého právneho záujmu nebolo možné a ani potrebné, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou nároku žalobcu a posúdením, či žalovaný skutočne nie je vlastníkom sporného podielu“ (č.l. 308 rub spisu).

28. V zmysle § 230 CSP, podľa ktorého ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Prekážka existencie právoplatného rozsudku o tej istej veci (res iudicata) bráni ako negatívna neodstrániteľná podmienka konania tomu, aby sa súd mohol v ďalšom konaní znova tou istou vecou zaoberať. Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 7Co/113/2018, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 27. júna 2018 (vyššie citované), je nepochybné, že sa nezaoberal tak okresný súd, ako ani odvolací súd vecou samou, skúmal len procesnú povinnosť preukázať naliehavý právny záujem. Vzhľadom na uvedené potom odvolací súd v tejto prejednávanej veci nemohol konštatovať prekážku res iudicata, ktorú by malo tvoriť rozhodnutie Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 7Co/113/2018. Na dotvrdenie správnosti prijatých záverov odvolací súd poukazuje, len primerane a podporne i na

závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28. júna 2017, sp. zn. 3 Cdo 115/2016, v zmysle ktorého „Výrok o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti Dohody, od ktorej ako nadobúdacieho titulu odvíjajú svoje práva žalobcovia v tomto konaní, bol odôvodnený iba procesnou neprípustnosťou tohto návrhu bez jeho vecného preskúmania. Z tohto dôvodu uvedený výrok netvorí prekážku res iudicata a ani nie je takým rozhodnutím, ktorým by bol v dôsledku prejudiciality súd viazaný pri meritórnom alebo prejudiciálnom posudzovaní tejto otázky.“

29. V odvolaní žalobca namietal, že je zjavné, a to už z vyjadrení samotného žalovaného, že hoci vlastnícke právo k predmetným podielom na spoločnej nehnuteľnosti by aj bolo sporné, tak žalovaný podľa žalobcu nie je a nikdy nebol ich vlastníkom. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu odvolací súd uvádza, že sa s ňou dôsledne zaoberal, avšak nemohol ju vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Má za to odvolací súd, že ak bolo okresným súdom konštatované, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností v k.ú. V. zapísaných na LV č. XXX v podiele 772/4152-in ako v žalobe tvrdil, ale jeho je len 72 podielov, tak potom vlastníctvo zostávajúcich podielov (700) a jemu prislúchajúca časť na 700 podielov mu nemohla byť vyplatená, keďže žalobca nepreukázal, že je vlastníkom týchto 700 podielov, pričom je bez právneho významu označenie vlastníka týchto 700 podielov pre rozhodnutie v tejto veci, rozhodujúce bolo, aby vo vzťahu k uplatnenému nároku vlastníctvo nehnuteľností v podiele 772/4152-in preukázal žalobca, ak dôkazné bremeno v tejto časti neunesol, tak z tohto dôvodu bola žaloba okresným súdom správne zamietnutá. Na uvedenom závere nič nemení ani tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého „ako absolútne evidentné, že podiel na zisku žalovaného pripadajúci na predmetné podiely na spoločnej nehnuteľnosti musí byť vyplatený žalobcovi ako vlastníkovi zapísanému na príslušnom liste vlastníctva“, keďže okresný súd vykonaným dokazovaním nemal preukázané vlastníctvo podielu žalobcu v rozsahu 772/4152-in na nehnuteľnostiach, zapísaných na LV č. XXX.

30. V odvolaní žalobca namietal, že okresný súd pripustil dôkaz výsluch svedka p. Y. Y. Q., ktorý však na pojednávaní, na podnet žalovaného zmenil na prečítanie jeho čestného vyhlásenia. Tento postup žalobca nepovažoval za zákonný, nakoľko nebolo možné svedkovi klásť otázky a ani ho konfrontovať so skutočnosťou, že bol právoplatne odsúdený za majetkový trestný čin rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 3T/167/2015, ktorý spáchal ako starosta obce Kláštor pod Znievom. V súvislosti s touto argumentáciou sa odvolací súd oboznámil s obsahom zápisnice spísanej okresným súdom dňa 12.6.2020 (čl. 368 a nasl. spisu), pričom z nej, a to z čl. 372 spisu vyplýva, že „Žalovaný udáva: Svedok Q. sa dnes z pracovných dôvodov nemohol zúčastniť, pretože preváža pacientov z Občianskeho združenia Dobrý pastier k lekárovi, preto podal čestné prehlásenie. Súd toto čestné prehlásenie vzhľadom na to, že výsluch tohto svedka bol navrhnutý v rámci lehoty, ktorú určil súdu prečítal. Právny zástupca žalobcu k uvedenej listine udáva: V prvom rade by som sa chcel vyjadriť, že človek, ktorý čestné prehlásenie vydal, podpísal, nevidel som, neviem povedať je osobou, ktorá bola práve za výkon funkcie starostu obce Kláštor pod Znievom právoplatne odsúdená za porušovanie povinností pri správe súťaže majetku. Uvedená listina v origináli sa dáva k nahliadnutiu právnenému zástupcovi žalobcu a bol mu poskytnutý čas na oboznámenie sa s uvedenou listinou. Právny zástupca žalobcu udáva: Opätovne by sme chceli požiadať o doručenie kópie do elektronickej schránky tejto listiny a zotrávame na tom, čo sme uviedli“ (č.l. 372 spisu). Z čl. 298 spisu vyplýva poučenie o sudcovskej koncentrácii ako i z čl. 38 spisu v spojení s doručenkou na čl. 39 spisu.

31. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

32. Odvolací súd sa s odkazom na vyššie citovanú právnu úpravu nemohol zaoberať novotami, ktoré v rámci prostriedkov procesného útoku žalobca ako odvolateľ nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie, tak ako ich formuloval v podanom odvolaní. Išlo o jeho argumentáciu, že postup okresného súdu nepovažoval za zákonný, nakoľko mu nebolo možné svedkovi klásť otázky a ani ho konfrontovať so skutočnosťou, že bol právoplatne odsúdený za majetkový trestný čin rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 3T/167/2015, ktorý spáchal ako starosta obce Kláštor pod Znievom. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca vo vzťahu k výpovedi svedka Q. uviedol „Nám je jedno, či bude vypočítý

alebo nie. Máme za to, že čestné prehlásenie v tomto prípade je relevantné, bude nakoncipované tak, ako je potrebné“ (č.l. 396 spisu). Uvedené argumenty žalobcu zostali bez relevantného vplyvu na rozhodnutie v odvolacom konaní ovládanom systémom neúplnej apelácie. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na splnenú poučovaciu povinnosť okresného súdu v zmysle č.l. 38 spisu, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal v rámci podaného odvolania, že by v štádiu konania pred súdom prvej inštancie nové skutočnosti a nové dôkazy týkajúce sa uvedenej novej argumentácie, nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetná argumentácia sa pritom netýkala len roviny právneho posúdenia veci, ale aj roviny skutkovej. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v konečnom dôsledku skutkové závery okresného súdu predsa neboli založené len na výpovedi (čestné prehlásenie) svedka Y., ale najmä na písomných listinách, ktorými bolo pred týmto okresným súdom vykonávané riadne dokazovanie.

33. Pripomína odvolací súd v tejto rovine skutočnosti vyplývajúce zo spisu okresného súdu, ktoré nebolo osobitne žalobcom namietané, a to že z listu Slovenského pozemkového fondu, adresovaného žalovanému vyplýva, že Slovenský pozemkový fond sa stotožňuje s nesprávnou výškou spoluvlastníckeho podielu Obce Kláštor pod Znievom zapísanom na LV XXX, pričom aktuálny zápis opomína vlastnícke práva nezistených vlastníkov z PK vložky 285, ktorých práva a oprávnené záujmy zastupuje Slovenský pozemkový fond. Slovenský pozemkový fond ďalej konštatuje, že uvedené bude riešiť žiadosťou o opravu chyby v katastrálnom operáte podľa § 59 Zákona č. 162/1995 Z.z. Okresný súd tiež konštatoval, že „Z rozhodnutia X12/2016 Okresného úradu Martin o oprave chyby v katastrálnom operáte, ktoré konanie bolo zastavené, z odôvodnenia vyplýva, že správny spoluvlastnícky podiel s uvedeným titulom nadobudnutia PKV č. 285 pod B r.č. 10 a následne r.č. 12 je vo výške 72/4152-in resp. 7200/415200-in a nie 7200/415200-in. Z rozhodnutia ďalej však vyplýva, že podľa § 55 Katastrálneho zákona v rámci konania o oprave chyby v katastrálnom operáte nie je možné rozhodovať o otázkach týkajúcich sa vlastníctva, vlastníckych sporov k nehnuteľnostiam, ako aj určovať či právo alebo právny vzťah je alebo nie je, táto právomoc patrí súdom SR.“, „Do spisu bola predložená Kúpno-predajná zmluva medzi predávajúcim K. T. a Y. T. a kupujúcim Obec Kláštor pod Znievom, z ktorej vyplýva, že odpredávateľa odpredávajú nehnuteľnosti v pozemkovej knihe Obce Kláštor pod Znievom, parc. č. 285 s právom úžitku a vlastníctva tak ako ich odpredávateľa užívali. Zmluva je datovaná 3.9.1929. Ďalej sa v spise nachádza žiadosť Finančného odboru Rady ONV Turčianske Teplice, adresovaná Ľudovému súdu, pozemkovoknižné oddelenie Turčianske Teplice, pričom fin. odbor žiada ľudový súd, aby vyznačil ako vlastníka Československý štát - MNV Kláštor pod Znievom, a to u menovitého majetku zapísaného v pozemkovo-knižnom protokole č. 641, 647 a 285, pričom u tohto protokolu pod B 10 ako vlastník je uvedená tiež Obec Kláštor pod Znievom. V súvislosti s týmto Ľudový súd v Turčianskych Tepliciach vydal uznesenie, ktorým povolil o.i. v pozemkovej knihe zápis pre k.ú. V. T. v pozemkovo-knižnom protokole 285 pod B 10 na meno Obec Kláštor pod Znievom, vedené vlastnícke právo v prospech Československý štát - MNV Kláštor pod Znievom v celosti.“ Z vykonaného dokazovania okresný súd potom ustálil, že je nevyhnutné, aby v tomto konaní riešil práve otázku vlastníctva žalobcu k nehnuteľnostiam v podieloch ako on tvrdí, pretože suma, ktorej zaplatenia sa dožaduje, sa odvíja práve od veľkosti jeho podielu na uvedených nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXX k.ú. V. Ak žalobca tvrdil, že okresný súd nemal prejudiciálne skúmať otázku vlastníctva, tak súhlasí odvolací súd s tým, že žaloba na plnenie má vždy prednosť pred určovacou žalobou, v rámci ktorej žaloby na plnenie súd je oprávnený riešiť ako otázku prejudiciálnu otázku vlastníctva. Neboli v odvolaní spochybnené závery okresného súdu, že žalobca svoje právo na sporných 700 podielov na nehnuteľnosti odvíjal od skutočnosti, že je riadnym, nerušeným a dobromyseľným držiteľom a vlastníkom tohto podielu už viac ako 10 rokov, t.j. dlhšiu dobu než je zákonom stanovená doba na vydržanie v prípade nehnuteľností. Ak teda odvodzoval žalobca svoje vlastnícke práva od vydržania, tak podľa okresného súdu musel tvrdiť a súčasne preukázať, že splnil všetky podmienky vydržania, a to existenciu spôsobilého subjektu a spôsobilého predmetu držby, dobromyseľnosť jeho ako vydržateľa, oprávnená držba v danom prípade 10 rokov, pretože ide o nehnuteľnosť a uplynutie tejto vydržacej doby. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť a oprávnenosť držby, pri dobromyseľnej držbe sa predpokladá dobrá viera držiteľa, v danom prípade žalobcu, o tom, že so zreteľom na všetky okolnosti je oprávneným držiteľom veci. To, či je držiteľ dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami. Pri hodnotení dobrej viery je vždy nevyhnutné brať do úvahy, či držiteľ nemal resp. nemohol mať pri bežnej opatrnosti, ktorú je možné od každého požadovať vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu, po celú dobu držby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že „Na samotnom LV č. XXX, k.ú. V. vyplýva titul nadobudnutia vlastníka Obce Kláštor pod Znievom v podiele 77200/415200 z PK-VL 285 pod B 10. V pozemkovoknižnej vložke

285 je na strane A - majetková podstata, o.i. evidovaný pod B r.č. 5 podiel 72/4152-in k spoločnému urbáskemu lesu zapísanému v PKV 378. Na strane B - vlastníctvo je pod B r.č. 10 evidovaný vlastník Obec Kláštor pod Znievom so spoluvlastníckym podielom 1/1-ina, titulom nadobudnutia Č-D 384/1930 kúpnopredajná zmluva zo dňa 25.9.1930 a následne toto vlastnícke právo ako vyplýva z B r.č. 12 na základe Nariadenia vlády č. 1100/1953 Zb. a Vyhlášky MF č. 127/57 Úv bolo vlastnícke právo vpísané v prospech Československého štátu - MNV v Kláštore pod Znievom v celku 1/1. Teda spoluvlastnícky podiel k spoločnému urbáskemu lesu zapísanému v PKV 378 evidovaný v PKV 285 predstavuje podiel v časti B - vlastníctvo z podielu uvedeného na str. A, tzn. že podiel 1/1 z podielu 72/4152-in je 72/4152-in. Z uvedeného LV č. XXX vzhľadom na titul nadobudnutia v tomto LV uvádzaný, a to PKV 285 je zrejme, že Obec Kláštor pod Znievom nemohla byť v dobrej viere, že jej patrí podiel v takom rozsahu aký je v skutočnosti zapísaný na LV č. XXX. Obci Kláštor pod Znievom, ktorej právne povedomie musí byť vyššie než právne povedomie bežného občana muselo byť zrejme, že pri zápise podielu do LV č. XXX došlo k písárskej chybe. Obec teda nemohla byť dobromyseľným držiteľom spoluvlastníckeho podielu v takom rozsahu aký je zapísaný na LV. Naviac, žalovaný tvrdil, že žalobca od založenie Urbárskeho spoločenstva nikdy neuplatňoval podiely na zisku, ktoré by zodpovedali zapísanej výške podielu na LV. Žalobca toto tvrdenie nepoprel. Táto skutočnosť, že podiel na zisku v podiele zapísanom na LV č. XXX žalobca nikdy neuplatňoval vyplýva aj z čestného prehlásenia Y. Y. Q., bývalého starostu Obce Kláštor pod Znievom v období rokov 2007-2015. Ak žalobca argumentoval tým, že z podielu ktorý je zapísaný na LV č. XXX mu prislúchali hlasovacie práva na VZ, ktoré aj reálne využíval tak žalobca túto skutočnosť nijako nepreukázal.“ Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti potom okresný súd dospel k presvedčeniu, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k spornému podielu vydržaním, ktorý záver nebol žalobcom v odvolaní namietaný, spochybnený, z ktorých dôvodov potom pre odvolací súd nebol vytvorený priestor na odklon od záverov prijatých okresným súdom v napadnutom rozsudku.

34. Nemožno súhlasiť ani s odvolacím dôvodom žalobcu, že nevykonaním dôkazov označených žalobcom (námetka žalobcu na čl. 413 spisu) by došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Krajský súd vo všeobecnosti považuje za potrebné poukázať na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom degenatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). K zásahu do práva na spravodlivý súdny proces dochádza vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vyžaduje sa, aby miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/69/2017). K danej situácii vzhľadom k priebehu a postupu konania pred súdom prvej inštancie, vo vzťahu k právu žalobcu na spravodlivý súdny proces nedošlo, preto ani v tomto smere nebol relevantný odvolací dôvod žalobcu.

35. Z priebehu konania pred okresným súdom vyplynulo, že bola zachovaná zásada rovnosti strán v procese, ktorá sa prejavila vytváraním rovnakých procesných podmienok. Pod rovnakým postavením sporových strán možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že sporové strany majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré

uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia sporovej strany, nie je podstatné ani to, ktorá zo strán sporu je na pozícii žalobcu a ktorá na pozícii žalovaného. Okresný súd poskytol obidvom sporovým stranám, t.j. tak žalobcovi, ako aj žalovanému rovnaké možnosti na uplatňovanie ich práv bez zvýhodnenia, resp. diskriminácie niektorej zo sporových strán. Okresný súd viedol konanie a dokazovanie spôsobom, ktorým nevylúčil žalobcu z realizácie žiadneho jemu patriaceho práva, preto nemožno sa stotožniť s odvolacím dôvodom žalobcu, že by okresný súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

36. V odvolaní žalobca poukázal nato, že „...prvostupňový súd neprihliadol na ustanovenia zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, ktorý ako lex specialis upravuje práva a povinnosti členov pozemkových spoločenstiev a ignoroval najmä ustanovenia § 9 ods. 4 a § 15 ods. 1.“, v súvislosti s touto argumentáciou žalobcu použitou až v odvolaní napriek tomu, že nebola použitá v relevantnom štádiu konania a tiež nebol preukázaný žiadny z dôvodov podľa § 366 CSP odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca argumentuje touto právnou úpravou, tak primárne je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť, že v rámci procesných princípov, na ktorých stojí občianske súdne konanie, je žalobca dominus litis (pán sporu), ktorý v procesnej právnej rovine má zodpovednosť za ochranu svojich práv, pričom na strane žalobcu sa táto zodpovednosť ako sporovej strany premieta do jeho povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti tak, ako vyplývajú z CSP. Realizáciou týchto povinností zo strany žalobcu v rovine povinnosti tvrdenia je predovšetkým vyjadrenie žalobného nároku v žalobe. No nielen výlučne petit samotný, teda presné vyčíslenie nároku v peniazoch v ňom je rozhodujúce pre vymedzenie daného konania. Vymedzujúcimi kritériami sú tiež také skutočnosti, ktorými sa definuje skutok, na základe ktorého je nárok uplatňovaný (skutkový dej), pričom jedinou a nevyhnutnou podmienkou je, aby popis skutku bol v žalobe individualizovaný tak, aby bola vylúčená jeho zámena s iným skutkom. Rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré sú spoluurčujúcimi kritériami pre vymedzenie predmetu konania (po skutkovej stránke), sú tiež také údaje, ktoré sú nevyhnutné pre úvahu o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Pre vymedzenie predmetu konania (t.z. pre záver čoho sa žalobca domáha a na základe akých rozhodujúcich skutočností) je rozhodujúce nielen žiadané peňažné plnenie ako také, ale posúdenie žaloby ako celku. Z uvedeného správne vo veci postupoval okresný súd, keďže rozhodoval o tom nároku, ktorý si žalobca uplatnil (vymedzil) v žalobe, a to tak v peňažnom vyjadrení v petite žaloby ako aj skutkovým vymedzením v odôvodnení žaloby. Pokiaľ žalobca poukazoval v odvolaní na zákon o pozemkových spoločenstvách, ktorý poukaz nenašiel odzrkadlenie v jeho argumentácii v prvoinštančnom konaní, v takejto kvalite, rozsahu a obsahu pričom vyčítal okresnému súdu, že v jeho zmysle nepostupoval, tak odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd síce v rozhodnutí necitoval zák. č. 97/2013 Z.z. avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejme, vzhľadom na jeho odôvodnenie, že okresný súd zákonnú úpravu použil a postupoval v jej zmysle, keď konštatoval, že „že je nevyhnutné, aby súd v tomto konaní riešil práve otázku vlastníctva žalobcu k nehnuteľnostiam v podieloch ako on tvrdí, pretože suma, ktorej zaplata sa dožaduje sa odvíja práve od veľkosti jeho podielu na uvedených nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXX k.ú. V.“, s poukazom na zákonné znenie § 9 ods. 4 zák. č. 97/2013 Z.z., v zmysle ktorého „Pomer účasti členov spoločenstva na výkone práv a povinností vyplývajúcich z členstva v spoločenstve je vyjadrený podielmi na spoločnej nehnuteľnosti“. Pre odstránenie akýchkoľvek pochybností odvolací súd uvádza, že v tejto rovine postupoval v zmysle § 382 CSP a vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k prípadnej aplikácii zák. č. 97/2013 Z.z., ako aj § 70 zák. č. 162/2005 Z.z. o katastri nehnuteľnosti.

37. Odvolateľ uviedol v odvolaní, že okresný súd mal vyhovieť žalobe, pretože „...Tento postup, by následne donútil žalovaného plniť si voči žalobcovi povinnosť výplaty podielov na zisku prislúchajúce k predmetným podielom na spoločnej nehnuteľnosti a nemohol by sa tak naďalej neoprávnene obohacovať. Tento postup, by prirodzene umožnil a zrejme aj donútil aj tretie osoby (potencionálnych skutočných spoluvlastníkov podielov a Slovenský pozemkový fond), aby si následne uplatnili svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia u žalobcu, čo by viedlo k reálnemu vyriešeniu situácie nastoleniu bezchybného právneho stavu“. V súvislosti s touto argumentáciou odvolací súd uvádza, že síce ju dôsledne vníma, ale základom rozhodnutia okresného súdu v prvoinštančnom konaní bola dôkazná situácia vychádzajúca z plnenia dôkaznej povinnosti sporovými stranami. Sú to teda sporové strany, ktoré sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Sporová strana, tak ako odvolací súd uviedol už vyššie, má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť.

Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá sporová strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ sporová strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť sporovej strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti sporovej strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Povinnosťou okresného súdu bolo teda rozhodnúť (vyriešiť) spor medzi sporovými stranami na základe skutkového stavu, ktorý vzišiel z vykonaného dokazovania v sporovom konaní medzi žalobcom a žalovaným, preto argumentácia žalobcu v odvolaní: „Tento postup, by prirodzene umožnil a zrejme aj donútil aj tretie osoby (potencionálnych skutočných spoluvlastníkov podielov a Slovenský pozemkový fond), aby si následne uplatnili svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia u žalobcu, čo by viedlo k reálnemu vyriešeniu situácie nastoleniu bezchybného právneho stavu“, nemohla byť vyhodnotená ako spôsobilá ovplyvniť (ne)správnosť záverov vyslovených okresným súdom v napadnutom rozsudku posudzovaná vo vyvolanom odvolacom konaní.

38. K žiadnemu zásahu do žalobcom tvrdených práv v rovine vykonávania dôkazov, a to ani čítaním čestného vyhlásenia svedka pred okresným súdom podľa odvolacieho súdu nedošlo tak, ako to namietal žalobca v odvolaní. Z obsahu Zápisnice spisanej okresným súdom dňa 12.6.2020 (ďalej aj len „Zápisnice“) nie je možné prijať záver, že by žalobca namietal procesný postup okresného súdu, v zmysle ktorého okresný vykonal dokazovanie predmetným čestným prehlásením, pričom z obsahu Zápisnice vyplýva, že „Na otázku súdu právny zástupca žalobcu udáva: Nám je jedno, či bude vypočutý alebo nie. Máme za to, že čestné prehlásenie v tomto prípade je relevantné, bude nakoncipované tak, ako je potrebné“ (č.l. 369 spisu). Pre odstránenie prípadných pochybností, odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že sporová strana, ktorá oproti údajom uvedeným v zápisnici tvrdí opak, je povinná toto svoje tvrdenie preukázať, pričom dôkazné bremeno spočíva na nej. K úplnosti krajský súd dodáva, že pokiaľ by aj boli námietky proti úplnosti alebo zneniu Zápisnice o pojednávaní opodstatnené (vznesené neboli, a to ani v odvolaní), bez ďalšieho by nesprávnosť v zápisnici sama o sebe nebola spôsobilá založiť vadu konania, pretože v takomto prípade by mohlo ísť (nanajvýš) o nedostatky, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou konania, ktorá by mohla viesť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, čo však ani v danom prípade nebolo žalobcom preukázané (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 252/2014 zo dňa 10. decembra 2014).

39. Na základe postupu konania pred okresným súdom bolo preukázané, že okresný súd vykonával aj dôkazy označené žalobcom, zaoberal sa jeho písomnými podaniami, ktoré boli uskutočnené v priebehu konania, resp. medzi jednotlivými pojednávaniami. Nebolo zistené, že by sa zasahovalo do výkonu práv žalobcu spôsobom, ktorý by porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, preto bolo nevyhnutné vychádzať z výsledkov vykonaného dokazovania uskutočneného okresným súdom ako z relevantného základu pre posúdenie žalobcovho nároku. Na to, aby vo vyvolanom odvolacom konaní krajský súd posúdil odvolacie dôvody žalobcu, nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie. Okresný súd sa vyjadril k podstatným okolnostiam sporovej veci, k podstatným dôkazom, a preto nebol zistený dôvod na zmenu rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch, ani na jeho zrušenie a vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie.

40. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nesprávny procesný postup, tak odvolací súd vychádzal zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.2.2019, sp.zn. 2Cdo/225/2018, v zmysle ktorého „...Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou

uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.“ Odvolací súd, vychádzajúc primerane a podporne a v intencióch predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu, po vykonaní odvolacieho prieskumu nemohol konštatovať, že by zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu, resp. porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

41. V závere svojho odôvodnenia krajský súd poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalobcu neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodrobil osobitnému prieskumu tento výrok, avšak ako výrok závislý od výroku vo veci samej bol rovnako potvrdený.

42. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

43. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

44. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľom namietané v odvolaní, že by „súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“ (čl. 413 spisu), ktoré by viedli k vecne nesprávnemu rozhodnutiu v meritórnom prvom výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

45. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

46. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na vyhovenie žalobe na základe procesného útoku žalobcu (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

47. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

48. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov.

49. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.